

„Synes De det? . . . Det kunde man ellers ikke mærke paa Dem, da De var dernede.“

„Ikke det? Det kan saamænd gerne være.“

„De er med andre Ord glad ved nu at være kommen hjem igen?“

„Glad?“ — Nanny saae bort med en mat, selvopgivende Skuldertrækning. — „Jeg synes, der er rædsomt allevegne. Og allerværst herhjemme.“

Per kom til at le.

„Hør, De er virkelig aldeles umulig idag. Hvem i Alverden har dog — —?“

„Hvad det var, jeg vilde sige,“ afbrød hun ham med forstilt Nervøsitet, „De syntes jo saa mageløst godt om Rom. De var vist i Grunden helt begejstret.“

„Paa en Maade ja. Men skal jeg sige Sandheden, saa tabte dog Byen ikke saa lidt i Interesse, efter at De — og Deres Mand naturligvis — var rejst. Jeg brød jo ogsaa op derfra et Par Dage efter.“

Efter disse Ord sad Nanny et Øjeblik tavs og saae ned paa sin Vifte, mens et tungt Smil med stor Kunst blev listet henover hendes Læber. Saa løftede hun langsomt sine dejlige Øjne op imod ham med et af disse bløde, talende Blikke, der virkede paa ham som et dulgt Kærtegn.

Der begyndte for Alvor at komme Uro over Per. Han var igen aldeles bedaaret af hendes Person. Men hun havde nu ogsaa anstrengt sig til det yderste, for at hendes Skønhed denne Dag kunde udfolde sig med fuld Bravur. Hun havde klædt sig i sin Yndlingsfarve, den straalende gyldengule, der stod saa prægtig til hendes østerlandske Lød og sorte Haar; og paa Japaneserinders Vis havde hun redt Nakkehaaret stejlt opad og fæstet det over Issen med en høj Skildpaddeskam. Ved det nøgne Bryst vuggede et Par store, mørkerøde Roser.